

[Inger Stilling Pedersen]

godt forstå, at de mennesker, der har noget til gode, gerne vil sikre deres penge – det er da helt klart. Men problemet opstår, når vi kommer ned på det personlige niveau, altså hvor man skal sættes ud af sin ejendom, hvor man pludselig står på gaden, og hvor man føler, at man måske er prisgivet kreditforeningen, der kan komme af med ejendommen og sikre sig penge; så er der nogle, hvor de ikke så godt kan sikre sig, og hvor de lader sagen gå sin gang.

Jeg synes ikke, der er en ordentlig retstilstand på det område, og derfor vil jeg gerne stille ministeren det spørgsmål: Er der ikke dækning i anden lovgivning? Behøver man overhovedet at have denne lov for at sikre retssikkerheden både for dem, der skylder, og dem, som har noget til gode, eller er ministeren indstillet på at ville lytte til og ændre de bestemmelser, hvor det viser sig, at loven ikke fungerer?

Skal vi stemme for lovforslaget, må der i hvert fald ske nogle betydelige ændringer.

Justitsministeren (Engell):

Der er i hvert fald én erfaring, jeg kan gøre mig i dag, og det er, at det er meget svært at stille Folketinget tilfreds. Anderledes kan det jo nok heller ikke være. Men jeg synes, at især fru Lissa Mathiasen fremkom med nogle bemærkninger, som efter min opfattelse ikke var ganske rimelige.

Vi havde i sidste folketingssamling et samråd i Folketingets Retsudvalg, der, lad mig så sige det på den måde, måske nok var lidt kalejdoskopisk, men hvor jeg lovede Folketinget at fremsætte et lovforslag i den tidligere samling. Det levede jeg op til, og det var på så sent et tidspunkt, at Folketinget – hvad jeg også måtte forudse – ikke havde mulighed for at færdigbehandle det.

Vi havde så en førstebehandling i Folketinget, og mange af de konklusioner, jeg hører nogle af ordførerne – ikke mindst fru Lissa Mathiasen – komme med her i dag med udgangspunkt i den drøftelse, ser jeg ikke, når jeg læser Folketingets forhandlinger fra førstebehandlingen. Der var en række punkter, hvor man ønskede yderligere drøftelser, og der blev stillet en række spørgsmål. Men det var jo ikke sådan, at der tegnede sig et entydigt og præcist billede af, hvad man hellere ville.

Fru Lissa Mathiasen siger, at vi skal have et rimeligt lovforslag med nogle ordentlige paragraffer. Ja, det kan vi da hurtigt blive enige om, men det er jo ikke uvæsentligt, hvad det er, vi taler om, og hvad det er, vi regner som ordentlige paragraffer. Man må være mere præcis i sin angivelse.

Jeg har ikke i sommerens løb – og jeg kan sige til fru Lissa Mathiasen, at jeg har været på arbejde hele sommeren bortset fra 5 dage, og jeg har været til samråd mange gange i løbet af sommeren, så det er ikke, fordi jeg ikke har været at finde hverken i Justitsministeriet eller her i Folketinget i sommerens løb – fra fru Lissa Mathiasens side hørt noget ønske om, at vi skulle have møder eller tilsvarende. Der er blevet stillet en række spørgsmål i Folketingets Retsudvalg, og dem har vi besvaret grundigt og omhyggeligt. Derfor må jeg sige, at jeg ikke synes, kritikken er helt rimelig. Men læg det til side.

Jeg går ud fra, at man ikke havde forventet, at jeg pludselig skulle fremsætte et fuldstændigt nyt lovforslag med udgangspunkt i førstebehandlingen sidste gang – det ville da have været fuldstændigt urimeligt – men jeg vil gerne med udgangspunkt i den førstebehandling, vi har nu, indbyde til, at vi drøfter forslaget igennem både teknisk og politisk, idet man skal gøre sig klart, at vi jo taler om også for jurister meget kompliceret stof.

Jeg vil minde om, at det foreliggende lovforslag jo ikke er noget, jeg har trukket ned fra himlen uden videre – har gættet mig til. Det er et lovforslag, som er blevet ekstremt omhyggeligt forberedt igennem Retsplejerådets langvarige, grundige, kyndige arbejde med hele denne lovgivning. Det er en kendsgerning, og derfor har man vel også krav på under hensyntagen til den interesse og den betydning, som spørgsmålet har, at man i Folketinget omhyggeligt og sagligt overvejer de ændringstanker, man måtte gøre sig.

Fru Sonja Albrink pegede på udvidelsen og stillede spørgsmål vedrørende ransagningsbestemmelserne, og i den forbindelse skal jeg henvise til bemærkningerne til forslaget, men vil naturligvis meget gerne uddybe det efterfølgende i de drøftelser, vi skal have.

På samme måde skal jeg sige til fru Inger Stilling Pedersen, at der efter min opfattelse er behov for denne lovgivning – det synes jeg og-